

тѣхнѣйтъ градъ. За туй Исусъ прѣминѣ пакъ отта-
тъкъ езерото, дѣто го чакаше много народъ; и щомъ
стигнѣ на края, дойде при него Іаиръ, който бѣше
началникъ на съборицето въ Капернаумъ, и го мо-
лѣше да му спасе едничката му дванайсетъ-годишна
дъщеря която бѣ на умирање. Като отиваше Исусъ,
исцѣрила са нѣкоя си жена която имала дванайсетъ
години кръвотеченіе, щомъ само попычала скрышно
полата на дрѣхата му; слѣдъ малко дойде единъ отъ
кѣщата на началникътъ на съборицето и казваше: не
труди вече учителътъ, защото дъщеря ти умрѣ. Но
Исусъ, като влѣзе въ кѣщата възкреси момичето,
порѣча да ѣ даджъ да ѣде, и заповѣда на родите-
литѣ ѣ да не казватъ никому за туй. (Марк. *ѳ.* 18к.
н. 25 — Мат. *н.* 23. — *нѳ.* 18—20.).

§. 26. *Исусъ напуца Назаретъ.*

Отъ тамъ тръгнѣ за да иде въ отечеството си
Назаретъ, и въ пѣтътъ го подирихѣ двама слѣпы до-
ро до кѣщата му, дѣто гы изцѣри. А като излѣзохѣ
тѣ, ето че му донесохѣ единъ побѣсенѣлъ нѣмъ, кого-
то тутакси исцѣри. А когато въ сѣботата поченѣ да
поучава въ съборицето съ толкови мѣдростъ, щото
мнозина отъ слушателитѣ смаяны думахѣ: Не е ли
този тектонътъ (дѣлгеринътъ) онзи сынъ Маринъ,
братъ на Іакова и Іосія, Іуда и Симона? и братьята
му не сѣ ли сѣкога помежду ны? За туй Исусъ, като
рече, че пророкъ не е безчестенъ другадѣ, освѣнъ въ
отечеството си, остави този градъ, въ който не иска-
ше нито чудеса много да прави. (Мат. *ѳ.* 27—34. *гѣ.*
44—57. Марк. *ѳ.* 1—6.).